

[Thorkil Kristensen.]

høje regering siden juli måned i fjor både på penge- og finanspolitikens område i ikke ringe omfang har taget reb i sejlene, og det er jo et yderligere skridt i denne retning, som finder sted med de lovforslag, vi i dag behandler.

Alligevel tror jeg, det vil være meget vigtigt, hvis regeringen kan bidrage til at skabe tillid til, at en sådan fastere linie ikke blot vil blive gennemført i den nærmeste tid, men også vil blive fastholdt i den tid, det er nødvendigt — efter min mening i lang tid. Derfor er det, jeg henstiller til den høje regering, at den uanset sine tidligere synspunkter bidrager, hvad den kan, til, at vi kommer et stykke vej frem på de områder, jeg har talt om. Det drejer sig om huslejens forhøjelse, og det drejer sig om en revision af boligstøttelovgivningen. Jeg var glad for, at den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale forleden brugte ordet besparelser i forbindelse med statsstøtten; det er større imødekommenhed, end vi tidligere har mødt. Vi mødte den igen i udvalget, og jeg håber, der må komme realiteter ud af dette under de kommende forhandlinger vedrørende boligstøttelovens revision. Men det drejer sig også om boligstøttelovens administration, og her peger jeg igen på byggeriets omfang, på de lånetilsagn, der gives, og på igangsættelsestilladelserne, og jeg peger igen på obligations-salget, som bør håndhæves sådan, at pengemængden ikke får lov at stige på en måde, der vel kan være behagelig, men som er farlig, fordi der skabes en efterspørgsel, der vil danne grundlaget for nye vanskeligheder. Jeg tror, den høje regering ved beroligende erklæringer, som vil blive efterfulgt af handling — og det bør erklæringer jo, når de kommer fra ansvarsbevidste politikere — kan bidrage adskilligt til, at der her i landet kommer tillid til, at vi nu er på vej imod en fastere politik.

Det ville glæde mig, om den højtærede statsminister ville finde anledning til her i dag at udtale sig om sit og regeringens syn på de betragtninger, jeg her tilsidst har fremdraget.

Jeg skal til slut anbefale, at man nu ved anden behandling stemmer for de i betænkningen stillede ændringsforslag, og at man ved tredje behandling vedtager de forelig-

gende lovforslag i den skikkelse, de herefter har fået.

Erik Eriksen: Jeg skal ikke i særlig grad forlænge debatten, men alligevel er der et par bemærkninger, jeg gerne ville gøre; jeg skal gøre det meget kort.

Jeg har ønsket ordet, fordi det jo naturligt har vakt nogen opmærksomhed, at min partifælle, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, i dag indtager en stilling, der er afvigende fra venstres. Jeg må måske også have lov at sige, at en del af den reportage, jeg har set, og en enkelt lederartikel oven i købet, er så fantasifuld og så fejlagtig, som noget kan være, hvad altså også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen her for et øjeblik siden selv beklagede.

Naturligvis er jeg ked af, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har indtaget den stilling, han har, og denne beklagelse deles af hele venstre. Jeg tror imidlertid, jeg kan sige — og vel navnlig kan sige det efter den tale, det ærede medlem nu holdt — at forskellen mellem hans og venstres syn vistnok ikke ligger i bedømmelsen af landets økonomiske situation, det for store forbrug og årsagerne dertil, men derimod ligger i synet på regeringen og dens vilje til at gøre den indsats, der er eller bliver nødvendig.

Må jeg her — for at illustrere partiets tankegang — have lov til at nævne gangen i forhandlingerne i disse dage. Regeringen ville først have afgifterne vedtaget, men venstre måtte nære det ønske at — om jeg så må sige — gå den anden vej. Vi ville først have foretaget en dybtgående ændring af byggestøttelovgivningen og de problemer, der iøvrigt knytter sig til den. Vort synspunkt er, at denne lovgivning gennem sine hidtidige virkninger er af en sådan beskaffenhed og har et sådant ansvar for den faretruende udvikling, vort samfund er inde i, at det var på dette område, der måtte sættes ind, også for at begrænse den økonomiske aktivitet.

Og dernæst dette: før vi vedtog nye afgifter, havde vi det ønske, at vi skulle undersøge og forhandle om, hvor langt vi kunne komme i retning af besparelser, hvor langt vi kunne komme i retning af strækning af statens anlægsudgifter.

Man kan smile ad dette besparelsessynspunkt, men jeg er aldeles overbevist om,